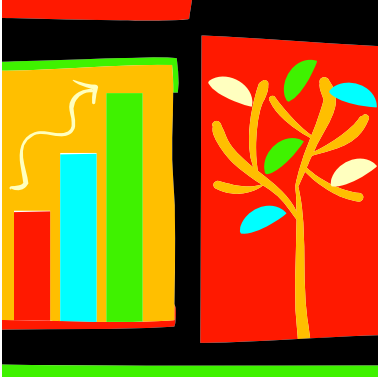

Lời nguyên

Sài Gòn dưới cơn nắng mùa hè như thiêu đốt . Quyên cong lưng trên chiếc xe đạp , mồ hôi vả ra như tắm . Cuối cùng cũng đã tìm ra số nhà đúng như trong lá thư của ông anh ở bên Mỹ gửi về . Trong thư nhờ Quyên tìm dùm đứa con gái đã bị thất lạc gần mười ba năm nay . Từ một dịp rất tình cờ ,Anh đã gặp được người bạn thân và cho anh biết tin về đứa con gái của anh hiện giờ vẫn còn sống tại Việt Nam .

Cuộc sống giống như sợi giây mắc xích , liên kết móc nối vào nhau . Rất mơ hồ đã trở thành một sợi dây dài . Mà người ta gọi đó là sợi dây định mệnh . Hai chữ định mệnh , thường hay nối theo sau những điều buồn bã , thường nói tới sự bất hạnh hay khắc nghiệt cho mỗi số phận của con người, hơn là nói tới niềm vui và hạnh phúc . Và Quyên cũng chỉ là một cái móc xích , nằm trong sự nối kết vòng dây của định mệnh .

Quyên dừng lại trước ngôi nhà củ kỹ , nằm khuất trong một con hẻm ở quận Tân Bình . Số nhà ghi rất rõ ràng và chính xác ,chị có đang vẽ hấp tấp với tâm trạng thật vui , khi nghĩ mình giống như một sứ giả đang mang tới sự may mắn cho một số phận hẩm hiu .Đưa tay đẩy nhẹ cánh cửa củ kỹ được ghép lại bằng ba thanh gỗ đơn sơ , tiếng động của chiếc bản lề mòn rỉ vang lên .Trên thềm nhà, một cụ bà , tuổi cũng khá cao , bên cạnh bà là một bé nước da đen đúa , thân hình ốm gầy trơ xương . Họ ngồi đan những chiếc rổ mây , làm gia công cho tại nhà để kiếm sống qua ngày với những đồng lương rế mạt .Quyên có linh cảm thật bén nhạy,biết ngay đó là đứa con rơi mà anh cô muốn tìm .

Hai ánh mắt cùng ngược nhìn lên khi thấy có người lạ mặt . Quyên bước vào bên trong sân nhà rất tự nhiên . Nói ngắn gọn về mối quan hệ giữa mình với cháu bé trong niềm vui hân hoan . Rồi chị ngồi sà xuống bên cạnh bà cụ ,

nắm lấy tay bà với những lời chúc lành tốt đẹp . Trên hai gương mặt , một già , một trẻ rạng rỡ nụ cười với những câu hỏi dồn dập . Làm cho Quyên vui lây , chị trả lời tỉ mỉ những gì họ muốn biết về Ba của cô bé mà chị cũng vừa được biết tên là Thy .

Bà cụ nắm chặt tay Quyên , miệng mếu máo nói với hai dòng lệ chảy dài trên khoé mắt

___ tôi luôn cầu xin với đức chúa , ngày nào cháu Thy gặp lại cha , tôi nguyện sẽ về phụng sự bên Chúa .

Quyên nhìn thấy vóc dáng khẳng khiu của cháu mình thật xót xa . Bởi trong lúc mang thai cháu , Mẹ cháu sợ xấu hổ vì tội chữa hoang , nên đã lấy dây vải nịch chặt lại . Năm lần bảy lượt muốn đi phá thai . Nhưng bà cụ nhất quyết bắt phải giữ lại, vì bà rất tin tưởng ở sự trừng phạt khi một người làm ra chuyện mất lương tâm , đạo đức , bà không muốn sau khi chết đứa con gái khờ dại đã đặt tình yêu không đúng chỗ, phải đi về địa ngục chịu tội .

Bà hứa sẽ chăm sóc đứa bé khi bắt đầu lọt lòng , để cho người mẹ trẻ rảnh rang làm lại cuộc đời . Và đứa bé đã sống bên cạnh bà suốt mười lăm năm trôi qua , trong sự nghèo nàn khốn khó .

Hai kẻ tạo ra hình hài đó , người đàn ông bỏ đi ra nước ngoài và hầu như đã quên mất đi người thiếu nữ , đã vì mình đại khờ nông nổi .

Còn người đàn bà mang cái bào thai thì đau đớn xấu hổ và luôn mặc cảm , đã quay lưng lại trút sự thù hận trên đứa con vô tội .

Đang ngồi trò chuyện không bao lâu , bỗng dưng bà cụ cảm thấy nhức đầu , xin vào bên trong để nghỉ ngơi . Cũng vừa lúc đó cô Hương , con gái bà về tới . Hương cũng mừng rỡ vô cùng khi nghe Quyên nói về tin tức về ba của cháu Thy . Quyên thấy sứ mệnh của mình coi như đã hoàn tất . Đứng lên chào , vuốt tóc cô cháu gái sau khi hứa hẹn sẽ trở lại lần nữa , để cùng nhau lo giấy tờ cho cô cháu khi người anh đã có ý định muốn bảo lãnh cháu sang Mỹ để đoàn tụ .

Vừa về tới nhà , em gái Quyên cho hay , nhà Cô Hương vừa điện thoại tới . Cho Biết bà cụ mà chị vừa trò chuyện mới đây đang bất tỉnh hôn mê . Quyên rụng rời tay chân , tâm hồn bấn loạn , cũng may chồng kịp vừa về tới . Thế là vợ chồng Quyên quay ngược trở lại Tân Bình .

Trời lại đổ ào mưa xuống , ngồi sau lưng chồng lòng nao nao run sợ , linh cảm cho chị biết là sẽ có chuyện không may .

Trước sân nhà bà cụ bây giờ đã có thêm vài ba người . Tất cả điều cuống quýt như nhau , họ không biết phải làm như thế nào , chỉ biết cạo gió xoa dầu cho bà, trong cái đầu óc đơn giản của họ , họ nghĩ rằng thì bà chỉ bị trúng gió mà thôi .

Chồng Quyên nhanh nhẹn hơn , không cần nói vội vã gọi taxi đưa bà cụ vào nhà thương cấp cứu . Bà nằm trong đó cứ vẫn hôn mê , sau khi nhà thương

đã làm đủ mọi cách để giúp bà tỉnh lại . Nhưng tất cả chỉ hoài công , bà vẫn nằm như cái xác chết , toàn thân lạnh ngắt , duy chỉ có nhịp tim còn thoi thóp . Nói về khoa học , thì bà đã quá vui mừng khi biết điều cầu nguyện bao nhiêu năm qua của mình biến thành sự thật , nỗi vui tác động quá mạnh mẽ , khiến Bà bị chấn động một cú sốc lên não bộ gây nên sự hôn mê . Còn nói về sự vô hình của trời đất . Thì Chúa đã gọi Bà về trời sau khi lời nguyện đã trở thành sự thật .

Mọi việc xảy ra như một cơn ác mộng . Sau cái chết của bà cụ , Quyên luôn bị ám ảnh và hay tự trách , giả như mình đừng mang cái tin đó tới thì chuyện đâu có xảy ra nông nổi như thế . Chị mang mặc cảm như mình là người thật xui xẻo, đã mang cái sứ mệnh ghê sợ của thần chết đi đến cướp đi mạng sống của bà . Từ đó Quyên bắt đầu nghiên cứu qua sách vở .Chị rất tin tưởng vào thuyết luân hồi .Sự vay trả không hện vào kiếp sau , mà có thể trả ngay trong kiếp mình đang sống .

Ít lâu sau Quyên cùng chồng và các con , qua Mỹ theo diện đoàn tụ . Đời sống đầy lắt nhối cả thời gian , chuyện gia đình có quá nhiều điều để lo lắng sắp xếp .Tuy không ở cùng chung một tiểu bang với nhau . Nhưng những khi hỏi thăm anh trai , chị cũng hay nhắc về việc bảo lãnh cô cháu gái . Anh cũng trả lời cho qua loa , và biết anh không muốn bàn tới nữa nên Quyên cũng im lặng luôn .Hai mươi năm trôi qua ,chị nhiều khi cũng hay nghĩ ngợi, chẳng hiểu vì sao mà cháu Thy vẫn chưa qua Mỹ được ,có thể vì lý do giấy tờ khai sanh rắc rối , hay vì Thy là đứa bé tật nguyên từ trong bụng . Cháu bị một cánh tay rút nhỏ ,bởi hành động thiếu ý thức của người mẹ . Đứa con tật nguyên sẽ làm anh xấu hổ chẳng ? . Từ đó trong gia đình không ai còn nhắc qua chuyện lo cho bé Thy đi Mỹ nữa . Coi như đó là một lỗi lầm cần phải chôn kín sau khi anh đã lấy vợ .

Anh đã lập gia đình ở Mỹ , anh có hai đứa con trai . Đứa con đầu rất tài giỏi , nhưng làm bất cứ chuyện gì ,cứ chờ tới giờ phút cuối coi như tiền mất trắng tay . Chuyện không ngừng lại mà cứ nối tiếp một cách lạ lùng . Về đường hôn nhân thì cứ dang dở tới mấy lần cũng chưa nên gia thất .

Còn đứa con thứ hai , bị mắc một chứng bệnh hoang tưởng , lúc nào cũng mang ý tưởng như có ai đó đang rình rập muốn giết mình , luôn luôn mang cảm giác như bị bóp cổ họng ,sống trong sợ hãi hồi hộp lo âu khiến cho cơ thể bị suy nhược trầm trọng .

Trên nước Mỹ , gia đình anh cũng thuộc vào thành phần trung lưu .Tiền của vào cũng nhiều , nhưng cứ đi ra bằng những ngõ ngách không hợp lý .Những vụ kiện tụng con con , những chuyện đền bù kỳ cục . Cứ thế mà đồng tiền lần lượt rũ nhau đi ra khỏi nhà anh một cách lạnh lùng thân nhiên . Tất cả những gì xảy ra, bao trùm phủ xuống gia đình anh , giống như một tấm màn đen cộng với một lời nguyện rũ nào đó thật độc địa .

Định mệnh của đứa bé vẫn còn rất đáng thương . Người Mẹ sanh ra đứa con tật nguyền , bỏ con đành đoạn đi lấy chồng với niềm hạnh phúc riêng tư . Không hề biết tới sự sống chết của con gái mình ra sao . Người cha đang sống ở một nơi vật chất đầy đủ ,rõ ràng biết đứa con sống trong sự nghèo đói cũng làm ngơ không muốn quan tâm đến .

Chỉ còn người dì của Thy ,dẫu có thương cháu cách mấy, nhưng đời sống ở quê nhà đói khổ , nương tựa vào kinh tế của bên nhà chồng .Làm sao có thể cuu mang nổi cháu của mình trước lòng dạ ích kỷ của thói đời .

Từ khi bà ngoại mất ,Thy như cánh bèo dạt trôi giữa tình người lạnh nhạt , sống trong sự bố thí của những người chung quanh . Khi tới tuổi trưởng thành,không ai còn biết cháu ở nơi đâu . Sau một thời gian đã tạm ổn cuộc sống , Quyên cho người dò la tin tức về cô cháu gái .Nhưng Thy giống như cánh bèo đã cuốn trôi theo dòng nước về đâu biệt dạng .

Người sống có thể tha thứ , không chấp nhất về những lời hứa hẹn . Nhưng người chết , họ sẽ nhớ hoài ,họ mang xuống tuyền đài , khắc cốt ghi tâm mãi mãi không quên . Có lẽ ngày nào đứa cháu gái bất hạnh của bà cụ , chưa gặp lại người cha . Lời nguyện của bà cụ , sẽ mãi mãi là một ám ảnh nặng nề cho gia đình của anh . Bởi một lời hứa không thực hiện ...

muraphónúi

Nguồn: http://www.vanchuongviet.org/vietnamese/vanhoc_tacpham.asp?

Người đăng: Thanh Vân

Thời gian: 22/09/2009 7:15:28 CH